

Arrest

nr. 252 666 van 13 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. STAPPERS
Fuutstraat 1
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2021 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. STAPPERS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2019 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse echtgenote, Mw. H.D.

Op 15 juni 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 20 juli 2020 diende verzoeker opnieuw een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Nederlandse echtgenote, Mw. H.D.

Op 4 december 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot weigering van een verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2020 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voorna(am)(en): E.

Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina

Geboortedatum: [...]1979

Geboorteplaats: G.

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: G. [...] TURNHOUT

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in, in de hoedanigheid van echtgenoot van mevrouw H. D. (RR [...]) van Nederlandse nationaliteit en dit in toepassing van artikel 40bis,§2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Gezien de referentiepersoon de E-kaart op 30/04/2015 heeft aangevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen dient de referentiepersoon eveneens aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te kunnen beschikken voor het gezinslid.

"De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° (van de vreemdelingenwet van 15/12/80) bedoelde burger van de unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in §2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Bovendien dient bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening te worden gehouden met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn".

Ter staving van de bestaansmiddelen worden volgende bewijzen voorgelegd:

- Betaalspecificatie UWV: uitkering WIA (ziekte uitkering Nederland) mevrouw D. H. (wonende te Turnhout) jan 2020: 1157.75€, feb 1032.80€, mrt 1032.80€, april 946.69€, mei 1023.44€, 946.69€, juli 963.91€, aug 963.91€ en sept 1232.71€.

- Rekeninguittreksels waaruit blijkt dat voorschotten wegens letselschade werden overgemaakt nl. op 7.09.2012 22.500 op derdenrekening van advocaat, betrokkene kreeg daar 10.000 € van, op 11.10.2017 12.500 €, op 11.03.2019 20.000 € en op 16.04.2020 10.000 €

- Brief van zorgverzekering: mevrouw heeft recht op 807 € zorg toeslag voor 2020

- Oude aanslagbiljetten (België):

inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 werkloosheidsuitkering twv 11.950 € + 865.00 teruggave

inkomstenjaar 2017, aanslagjaar 2018 ziekte of invaliditeit 12.686 € + 501.20 teruggave

inkomstenjaar 2018, aanslagjaar 2019 ziekte of invaliditeit 12.869 € + 611.75 teruggekregen van belastingen

- Dossier uitprint 'Voorlopige schadeoverzicht'. Er kan niet worden vastgesteld wie dit document heeft opgesteld. Is een raming om de claim van mevrouw te ondersteunen, vermoedelijk door een expert opgesteld, die optreedt in naam van betrokkene in haar geschil met de verzekeringsmaatschappij van de tegenpartij. Zolang er geen overeenkomst is (minnelijke schikking) of een beslissing door de rechtbank zijn die berekeningen niet meer dan berekeningen. De voorschotten betreffende letselschade doen daar geen afbreuk aan. Eens er een overeenkomst is, worden de voorschotten uiteraard in mindering gebracht.

- Brief van advocaat A.P. H. aan de Belgische raadsman bevestigt dat er diverse berekeningen zijn en er onenigheid is. Hij stelt dat mevrouw slachtoffer was van een arbeidsongeval tijdens haar opleiding tot verzorgende. De werkgever erkent de aansprakelijkheid, maar er is nog discussie over de schade en het bedrag dat daarbij hoort. De medische vaststellingen zijn nog niet beëindigd, de inkomensvervangende schade is het grootste struikelblok gezien mevrouw nog maar aspirant verzorgende was op het moment van het ongeval, dan is er ook nog een claim tot vergoeding voor huishoudelijke hulp + het smartengeld. Daar is allemaal nog geen overeenkomst over. De verzekeraar heeft, volgens de advocaat, tot hiertoe 75.000€ aan voorschot betaald of toegezegd. Dit blijkt echter niet overeen te stemmen met de daadwerkelijke bewijzen van voorschotten in het dossier.

Kortom moet ertoe worden besloten op basis van de voorgelegde documenten dat de referentiepersoon over WIA-uitkering kan beschikken uit Nederland, op regelmatige basis. De bedragen schommelen tussen 946.69€ tot maximum 1232.71€. Deze bedragen kunnen wel degelijk beschouwd worden als bedragen die met enige regelmaat ter beschikking zijn. De graad van invaliditeit van de referentiepersoon lijkt ook een zekere stabiliteit van deze uitkering te garanderen. Deze bedragen kunnen dus in rekening worden gebracht.

Verder is er nog de zorgtoeslag ter waarde van 807 € voor 2020, waarvan we zeker zijn dat dit ter beschikking zal zijn van de referentiepersoon.

Ten slotte wat betreft de bedragen die betrokkene heeft ontvangen als voorschot wegens letselschade. Deze wensen wij buiten beschouwing te laten. De regelmaat blijkt immers zeer wisselend, alsook de bedragen die daadwerkelijk ter beschikking zijn gesteld tot op heden van de referentiepersoon. Wij willen best aannemen dat mevrouw in de toekomst nog bedragen zal bekomen, echter op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld welke bedragen dit zullen zijn en wanneer die bedragen ter beschikking zullen zijn. Zolang er geen definitieve uitspraak is over haar schadeclaim, valt het niet in te schatten hoeveel zij nog zal kunnen krijgen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt trouwens niet waarop de verzekeringsmaatschappij zich heeft gebaseerd om de tot nu toe uitgekeerde bedragen toe te kennen. In België mag ervan uitgegaan worden dat, zolang er geen definitieve schikking is getroffen, slachtoffers enkel werkelijk gedane kosten worden vergoed. In die zin zijn dit dus bestaansmiddelen die reeds een bestemming hebben om (sic) het moment dat ze worden uitgekeerd nl. het derven van de kosten van de verzorging/medische opvolging, van de huishoudelijke hulp, aanpassing van de woning omwille van de handicap enz die mevrouw reeds heeft moeten doen ten gevolge van haar arbeidsongeval. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij werkelijk over dit geld zou kunnen beschikken, dat zij dat heeft kunnen opzij zetten en kapitaliseren om in het levensonderhoud van een nieuwe partner te voorzien. Derhalve worden, omwille van het onregelmatig karakter en de aard van deze voorschotten, deze bestaansmiddelen niet in rekening gebracht.

Het feit dat betrokkene, noch de referentiepersoon tot op heden zich niet heeft moeten wenden tot het ocmw verandert niets aan de vaststelling dat de bestaansmiddelen waar de referentiepersoon regelmatig kan over beschikken en die door hun aard aanvaardbaar zijn, ontoereikend zijn overeenkomstig art. 40, §4, tweede lid en art. 40bis, §4, tweede lid.

In een dergelijk geval van ontoereikende bestaansmiddelen dient overeenkomstig art. 42, §1. tweede lid de minister of zijn gemachtigde te bepalen welke bestaansmiddelen de Burger van de Unie nodig heeft om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De referentiepersoon legde daartoe zelf een overzichtje voor, met facturen bij betreffende een aantal vaste kosten. Er is sprake van huurkosten, een familiale verzekering, een brandverzekering, kosten voor de afvalmaatschappij Diftar, elektriciteit en gas, telefonie/tv/internet en water. Onafgezien van het feit dat bvb de kosten van de nutsvoorzieningen enkel voorschotten betreffen, zonder dat de afrekening werd voorgelegd waardoor dat toch kosten onder voorbehoud zijn en een heel aantal kosten niet vermeld worden zoals bvb kosten voor voeding, kledij, schoenen, mobiliteit, medische kosten, revalidatie, enz dient ook opgemerkt te worden dat de referentiepersoon ook nog twee minderjarige kinderen heeft. Ook kinderen kosten een pak geld: denk maar aan schoolfacturen, kledij/schoenen, hobby's, mobiliteit, tandarts/dokter, opvang, enz. Betrokkene is intussen sinds november 2019 in België aangekomen, echter nergens uit het dossier blijkt dat hij een bijdrage levert aan het gezinsbudget. Het is dan ook redelijk te stellen dat mevrouw zich in een zeer precieze (sic) toestand bevindt, zowel op fysiek vlak als op economisch vlak. Het spreekt voor zich dat de referentiepersoon minstens over het leefloon voor een persoon met gezinslast zou moeten beschikken om het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen toestaan. Hoe die mensen immers ook hun budget schikken, ze hebben minstens recht op bestaansmiddelen ter waarde van het leefloon. Het verblijfsrecht toekennen aan betrokkene zou op dit moment compleet voorbarig zijn. Daartoe is de situatie van de referentiepersoon te kwetsbaar.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. De voorwaarden van art. 40, §4, tweede lid en/of art. 40bis, §4, tweede lid zijn niet voldaan."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 40, § 4, 2e lid, artikel 40bis, § 4, 2de lid en artikel 42, § 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet in samenhang met de schending van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"Artikel 40, §4, 2e lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Artikel 40bis, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

Schending van de materiële motiveringsplicht:

"Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verwerende partij schendt nu, middels diens bestreden beslissing, de materiële motiveringsplicht door te stellen dat ze "de bedragen die betrokkene heeft ontvangen als voorschotten wegens letselschade buiten beschouwing wensen te laten". De regelmaat blijkt immers zeer wisselend, alsook de bedragen die daadwerkelijk ter beschikking zijn gesteld tot op heden van de referentiepersoon.

Alsook door te stellen dat "In België ervan uitgegaan mag worden dat, zolang er geen definitieve schikking is getroffen, slachtoffers enkel werkelijk gedane kosten worden vergoed. In die zin zijn dit dus bestaansmiddelen die reeds een bestemming hebben op het moment dat ze worden uitgekeerd, namelijk het derven van de kosten van de verzorging/medische opvolging, van de huishoudelijke hulp, aanpassing van de woning omwille van de handicap enzovoort die mevrouw reeds heeft moeten doen ten gevolge van haar arbeidsongeval. Nergens uit de voorgelegde documenten blijkt dat zij werkelijk

over dit geld zou kunnen beschikken, dat zij dat heeft kunnen opzij zetten en kapitaliseren om in het levensonderhoud van een nieuwe partner te voorzien. Derhalve worden, omwille van het onregelmatig karakter en de aard van deze voorschotten, deze bestaansmiddelen niet in rekening gebracht”.

In dit dossier heeft de verwerende partij nu, rekening houdend met de overgemaakte begeleidende nota en de overgemaakte stukken betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon/het gezin, de feiten en stukken niet correct beoordeeld en is zij tot een onredelijk besluit gekomen.

In de begeleidende nota werd namelijk uitdrukkelijk geciteerd uit het schrijven van de letselschade advocaat van de referentiepersoon in Nederland als volgt:

“Ik verwijs daarbij naar het schrijven van haar letselschade advocaat in Nederland, wetende meester A.P. Hovinga, van 03/07/2020 waarin deze op exhaustieve wijze beschrijft wat de stand van de procedure is naar aanleiding van het aan mevrouw H. overkomen arbeidsongeval.

U zal kunnen lezen op pagina 3 van dit schrijven dat met betrekking tot de arbeidsvermogensschade, deze schade op minstens 10.687,00 € netto per jaar dient begroot te worden.

...”.

Het aan de referentiepersoon toe te kennen bedrag door de arbeidsongevallenverzekeraar belooft derhalve ontegenzeggelijk een bedrag van minstens 890,58 € netto per maand (10.687,00 €/12).

Dit maakt dat de referentiepersoon maandelijks beschikt over:

Invaliditeitsuitkering UWV: 01/2020 tem 06/2020: +/- 1.000,00 € per maand

Uitkeringen uit arbeidsongeval (absolute minimum): 890,58 € per maand

Zorgtoeslag: 807,00 € voor 2020 67,25 € per maand

Teruggave belastingen: +/- 750 € /jaar 62,50 € per maand

Totaal netto maandinkomen 2.020,33 € per maand

De referentiepersoon heeft in het verleden en tot op heden desbetreffend reeds 75.000,00 € aan voorschotten ontvangen.

Getransponeerd over een periode van 5 jaren (2016 tot en met 2020) waarin zij de voorschotten heeft ontvangen, ontving zij derhalve een bedrag van 14.900,00 € netto per jaar of 1.241,66 € netto per maand (ipv 890,58 € per maand minimum – zie supra en begeleidende nota).

De stukken daarvan werden desbetreffend tijdig overgemaakt aan de stad Turnhout (Rekeninguittreksels betreffende ontvangen voorschotten (65.000,00 EUR) – het oudste rekeninguittreksel voor 10.000,00 EUR kon niet meer opgevraagd worden) en overgemaakt aan verwerende partij.

De verwerende partij heeft evenwel deze stukken en dit gegeven niet correct beoordeeld in die zin dat zij ten onrechte stelt dat deze inkomsten/voorschotten omwille van het onregelmatig karakter en de aard ervan, niet in rekening kunnen genomen worden.

Het hoeft vanzelfsprekend geen betoog dat het niet aan de referentiepersoon, welke op jonge leeftijd slachtoffer is geworden van een ernstig arbeidsongeval, te wijten is dat zij geen maandelijks voorschotten krijgt uitbetaald doch wel op geregelde tijdstippen bedragen ontvangt die dermate groot zijn dat zij perfect in overweging kunnen, mogen en moeten genomen worden ter bepaling van de ter beschikking staande bestaansmiddelen voor de referentiepersoon en haar gezin.

De bewijzen van uitbetaling van de voorschotten (waarvan het laatste nog dateert van 17/07/2020 ten bedrage van 22.500,00 €), in samenlezing met het schrijven van de Nederlandse letselschade advocaat van 03/07/2020 + bijlagen en in samenlezing met het arbeidsdeskundig rapport van 14/04/2020 van het UWV, moet doen besluiten dat de referentiepersoon beschikt over meer dan voldoende- en regelmatige bestaansmiddelen om haar gezin te onderhouden in de zin van artikel 40, §4, 2e lid en artikel 40bis, § 4, 2de lid van de Vreemdelingenwet.

De argumentatie van de verwerende partij waar zij stelt dat “in België er van uitgegaan mag worden dat, zolang er geen definitieve schikking is getroffen, enkel de werkelijk gedane (moet zijn “gemaakte”) kosten van de slachtoffers worden vergoed”, raakt kant noch wal.

Verwerende partij verwijst desbetreffend niet naar enige rechtsregel gezien deze gewoon niet bestaat.

De referentiepersoon heeft deze voorschotten nu ook niet ontvangen ter delging van werkelijk gedane/gemaakte kosten doch wel als algemeen voorschot op nog definitief uit te keren sommen voor de inkomensschade van de referentiepersoon, dewelke een veelvoud zullen uitmaken van de reeds uitgekeerde voorschotten (zie het schrijven van de letselschade advocaat + bijlagen).

Dit blijkt overduidelijk uit de overgemaakte stukken en dan meer in het bijzonder het schrijven van de Nederlandse letselschade advocaat van 03/07/2020 + bijlagen.

De uitgekeerde voorschotten zijn derhalve voorschotten ter delging van het verminderde inkomen uit arbeid en niet ter dekking van werkelijk gedane/gemaakte kosten.

Eveneens volkomen ten onrechte stelt de verwerende partij dat “nergens uit blijkt dat de referentiepersoon over deze voorschotten zou kunnen beschikken”.

De verwerende partij miskent daarbij flagrant de overgemaakte rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon deze voorschotten op haar bankrekening mocht ontvangen.

De verwerende partij heeft desbetreffend dan ook een foutieve beoordeling gemaakt en is tot een onredelijke beslissing gekomen zodat zij haar materiële motiveringsplicht betreffende de toepassing van artikel 40, §4, 2e lid en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, heeft geschonden.

Reeds om deze reden dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.

Verzoeker heeft bovendien volledig ondergeschikt en spontaan in zijn begeleidende nota de nodige elementen en stukken aangebracht met het oog op een eventuele behoeftigheidsanalyse. Uit deze behoeftigheidsanalyse blijkt overduidelijk dat de referentiepersoon, rekening houdende met het voorgaande, beschikt over voldoende en regelmatige inkomsten, rekening houdende met haar specifieke situatie.

Verwerende partij stelt dat de bijgebrachte stukken betreffende de vaste kosten onvolledig zouden zijn gezien er een heel aantal kosten niet worden vermeld, zoals bijvoorbeeld kosten voor voeding, kledij, schoenen, mobiliteit, medische kosten, revalidatie en 2 kinderen.

Uw Raad zal vaststellen dat verzoeker in diens begeleidende nota en de alsdan bijgebrachte stukken een correct overzicht geeft van de vaste lasten en dat de overige lasten variabel zijn (zoals bijvoorbeeld kosten voor voeding, kledij, schoenen, medische kosten).

Verwerende partij suggereert bovendien volkomen ten onrechte dat er ook nog kosten van revalidatie zouden zijn, quod non, gezien de referentiepersoon niet langer aan het revalideren is. Haar medische toestand is geconsolideerd.

Verwerende partij stelt dat “ook kinderen een pak geld kosten”, daarbij verwijzende naar een aantal variabele kostenposten.

Verzoeker doet desbetreffend opmerken dat de kinderen nog jong zijn (6 jaar en 4 jaar oud) en zij hoegenaamd geen grote kostenpost uitmaken.

Bovendien is het gezinsbudget/inkomen van de referentiepersoon ruimschoots voldoende om deze kosten te dekken.

Het stoort de referentiepersoon zeer ernstig dat zij omwille van een arbeidsongeval dat volkomen buiten haar wil heeft plaatsgevonden, wordt uitgesloten van een normaal gezinsleven met haar echtgenoot (verzoeker) en 2 kinderen terwijl voldoende is aangetoond dat zij wel degelijk beschikt over voldoende en regelmatige inkomsten.

De verwerende partij heeft desbetreffend dan ook haar materiële motiveringsplicht betreffende eveneens de toepassing van artikel 42, §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet, geschonden.

Tot slot merkt verzoeker nog op dat hij vanaf 27/10/2020 voltijds via interim aan het werk is bij diens werkgever (...) & Co NV en dat de stukken desbetreffend op 09/11/2020 werden overgemaakt aan de stad Turnhout,[...].

Verzoeker verdient op heden 284,00 € per week netto, zijnde 1.136,00 € netto per maand in een maand met 4 weken + maaltijdcheques = 1.472,00 netto per maand.

Bovendien heeft de huidige werkgever van verzoeker op 11/12/2020 geattesteerd als volgt:

"R., 11/12/2020

Aan allen die het aanbelangt:

Hierbij verklaar ik, Dr. Lic. B. S., bedrijfsdierenarts en productie leider bij de (...) K. & C. in R., dat de heer Z. E. hier als werknemer in de (...) als interimkracht met zicht op een voltijdse betrekking tewerkgesteld is.

Ik wens te beklemtonen dat hij door zijn bescheiden, onopvallende maar steeds vriendelijke en positief ingestelde voorkomen en stipte houding bij ons een waardevolle aanwinst geworden is. Bijgevolg bevestig ik hierbij dat Z. E. voor onbepaalde duur bij ons zal kunnen en mogen werken".

Zoals gezegd heeft verzoeker op 09/11/2020 de arbeidsovereenkomsten en de loonfiches van verzoeker overgemaakt aan de stad Turnhout, welke bevestigd heeft dat zij deze stukken heeft overgemaakt aan verwerende partij.

Verwerende partij had derhalve op datum van de beslissing kennis van dit gegeven doch heeft vervolgens ten onrechte gesteld dat verzoeker "geen bijdrage levert aan het gezinsbudget, niettegenstaande hij sinds november 2019 in België is aangekomen".

Het zal uw Raad niet verbazen dat het voor verzoeker allesbehalve makkelijk was gezien de aanvankelijke taalproblematiek en gezien de coronapandemie, om werk te vinden.

Intussen heeft verzoeker de inburgeringscursus met vrucht beëindigd en is hij een gewaardeerde werknemer geworden met een inkomen van € 338,49 per week netto of 1.353,96 € netto per maand + maaltijdcheques."

In een onderdeel van het eerste middel gaat verzoeker in op het motief van de gemachtigde dat hij "sinds november 2019 in België [is] aangekomen" maar dat "nergens uit het dossier blijkt dat hij een bijdrage levert aan het gezinsbudget." Hij stelt dat hij vanaf 27 oktober 2020 voltijds via interim aan het werk is bij K. en C. en dat er stukken desbetreffend op 9 november 2020 werden overgemaakt aan de stad Turnhout. Hij stipt aan dat hij 284 euro per week verdient, zijnde 1136 euro per maand in een maand met vier weken en dat hij ook nog maaltijdcheques krijgt, zodat dit neerkomt op 1472 euro per maand. Hij verwijst vervolgens naar een attest van zijn werkgever die stelt dat verzoeker als interimkracht met zicht op een voltijdse betrekking tewerkgesteld is. Verzoeker herhaalt dat hij op 9 november 2020 de arbeidsovereenkomsten en loonfiches heeft overgemaakt aan de stad Turnhout, die heeft bevestigd dat zij de stukken hebben overgemaakt aan de gemachtigde. Bijgevolg had de gemachtigde volgens verzoeker op datum van de beslissing kennis van dit gegeven en werd bijgevolg ten onrechte gemotiveerd dat hij geen bijdrage levert aan het gezinsbudget, niettegenstaande hij sinds november 2019 in België is aangekomen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, zijnde artikel 40, § 4, 2° lid en artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker ook de schending aanvoert.

Artikel 40, § 4, 2° lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Artikel 40bis, § 2 en § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§2

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

§ 4

[...]

“De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.”

Anders dan verweerder in de nota met opmerkingen stelt, heeft verzoeker als echtgenoot van Mw. H. een aanvraag om gezinshereniging ingediend. Het betreft in casu geen geval van een bloedverwant in neergaande lijn die zou moeten aantonen ten laste te zijn.

Uit de voorgaande toepasselijke wetsbepalingen dient verzoeker dus onder meer aan te tonen dat Mw. H. over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale zekerheidstelsel. Anders dan verweerder in de nota met opmerkingen stelt, komt de gemachtigde wel tot de conclusie dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Hij erkent wel dat de referentiepersoon beschikt over een regelmatige WIA-uitkering waarvan de bedragen schommelen tussen de 946,69 euro en 1232,71 euro per maand en een zorgtoeslag van 807 euro. Deze inkomsten van de referentiepersoon wil hij in aanmerking nemen maar niet de grote bedragen die verzoekster heeft ontvangen als zijnde “voorschotten wegens letselschade”, aangezien deze grote bedragen zeer wisselend zijn en niet kan vastgesteld worden welke bedragen de referentiepersoon in het kader van haar schadeclaim naar aanleiding van haar arbeidsongeval nog zal kunnen ontvangen en wanneer, omdat nog geen definitieve uitspraak is gedaan over de schadeclaim. Wat betreft de inkomsten van verzoeker zelf, stelt de gemachtigde dat nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker een bijdrage levert aan het gezinsbudget. Hieruit blijkt alvast dat de gemachtigde niet ontkent dat ook moet rekening gehouden worden met de inkomsten van verzoeker zelf. Dit is inderdaad in lijn met de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgens dewelke de in artikel 7 van richtlijn 2004/38 gestelde voorwaarde inzake voldoende bestaansmiddelen aldus dient te worden uitgelegd dat de Unieburger weliswaar over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken, maar dat het Unierecht niet het minste vereiste stelt met

betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen, die onder meer afkomstig kunnen zijn van een familielid van die burger (zie in die zin arresten van 19 oktober 2004, Zhu en Chen, C 200/02, EU:C:2004:639, punten 30-33; 2 oktober 2019, Bajratari, C 93/18, EU:C:2019:809, punt 30 en 27 februari 2020, Subdelegación del Gobierno en Ciudad Real t. RH, C-836/18, punt 31).

De Raad moet echter vaststellen dat verzoeker het bewijs voorlegt dat bij schrijven van zijn raadsman van 9 november 2020 de stukken aangaande zijn arbeidsovereenkomsten aan de stad Turnhout werden overgemaakt. De Raad leest immers in de e-mail van 9 november 2020 gericht aan burgerzaken@turnhout.be *"mag ik u vriendelijk verzoeken om kennis te willen nemen van de onderstaande e-mail van mijn cliënte, tezamen met de bijlagen, wetende de arbeidsovereenkomsten van Z.E. [naam verzoeker]. Bedankt om deze te willen voegen in het dossier en over te maken aan DVZ"*. Dit schrijven van 9 november 2020 dateert van voor het nemen van de bestreden beslissing op 4 december 2020. Blijkens de bijlage gaat het inderdaad om interimarbeid voor het bedrijf K & C. dat een aanvang nam op 27 oktober 2020 voor 38 uur per week. Verzoeker kon dit nog niet voorleggen op het ogenblik van de aanvraag, maar heeft de zorgvuldigheid aan de dag gelegd die gegevens over te maken ter actualisering van zijn aanvraag bij de stad Turnhout. De arbeidsovereenkomsten van verzoeker zitten ook in het administratief dossier. Het is evenwel niet geheel duidelijk of die gegevens aan het administratief dossier zijn gevoegd voor of na het nemen van de bestreden beslissing en dus of de gemachtigde er kennis van had op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Het administratief dossier bevat daarnaast ook wekelijkse loonfiches van verzoeker. Een inventaris, zoals verzocht bij beschikking van 21 januari 2021 conform artikel 7 van het Koninklijk Besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 ontbreekt en had hierover duidelijkheid kunnen brengen.

Wat er ook van zij, conform artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) moet verzoeker zijn aanvraag voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie indienen bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft en wordt hij ook verzocht de relevante stukken aan de gemeente over te maken. Verzoeker heeft dan ook correct gehandeld en had er dan ook moeten op kunnen vertrouwen dat die relevante stukken die per e-mail van 9 november 2020 aan de stad Turnhout werden overgemaakt, vervolgens door de stad Turnhout aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken werden overgemaakt. Bijgevolg kan het verzoeker niet ten kwade worden geduid mocht in casu de stad Turnhout eventueel pas na het nemen van de beslissing de stukken aan de gemachtigde hebben overgemaakt, hetgeen onduidelijk is. Er anders over oordelen zou immers inhouden dat een verzoeker voor de zekerheid telkenmale zijn stukken zowel aan de gemeente als rechtstreeks aan de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken zou moeten overmaken, hetgeen niet strookt met artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

Het komt de Raad in casu niet toe zelf te beoordelen of de inkomsten van de referentiepersoon vermeerderd met de inkomsten van verzoeker zelf volstaan in het licht van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en bijgevolg de materiële motiveringsplicht is geschonden in het licht van artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen gaat verweerder niet in op dit onderdeel van het eerste middel waarin verzoeker wijst op zijn eigen inkomsten. Bijgevolg kan het verweer geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 december 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES